

EN GAVE

Av Sissel H. Michelsen IIW BD 2015-2017
Innlegg på Høstmøtet, 27. oktober 2018

Gode Inner Wheel-venninner!

Sist helg hadde vi barnebarna til overnatting. Jeg informerte dem om min søster, tante Karis, ankomst fra USA. Hun er på besøk denne uken. 5-åringen var raskt ute med spørsmålet – Får vi gave? Jeg bekreftet det. -Jeg eelsker gaaaver! Vi lo godt, og jeg håper han blir fornøyd når han får sin i dag.

Gaver er til oppmuntring og glede – til fornyelse og opprettholdelse – ja, til å vise varig vennskap. Og av og til er de helt unødvendige – det er personen som teller - og i vårt tilfelle i Inner Wheel – hva kan våre medlemmer bidra med - av og med seg selv?

Nå begynner jeg å nærme meg hva jeg har på hjertet!

Hva er det vi som enkeltpersoner kan gjøre for å styrke både klubbene våre og distriktet vårt?

Hvordan gir vi vår gave, og hvordan mottar vi den?

I mange år har nasjonalrepresentanter i Inner Wheel i Europa møtt hverandre for å utveksle erfaringer, diskutere frustrasjoner – men ikke minst oppmuntre hverandre til fortsatt innsats for IW, og dette er spesielt i den delen av IW som er eldst og som har andre utfordringer enn de nye IW-landene som bare ser fremover og som har ingen skyer på himmelen. Det kan være en ensom jobb å sitte på toppen av hvilken som helst organisasjon – slik også i IW. Da er det godt å vite at man kan møtes. I september i år hadde vi ikke noe valg – Norge måtte til pers! BD Helene Torkildsen og jeg tok på oss jobben med å arrangere det europeiske møtet. Det forrige var i Aalborg i Danmark. Hvert land kan sende to representanter, av og til tre når den ene av dem skal ha et foredrag. Norge har ikke alltid sendt sin NR/RP, og da har det vært mulig for oss andre å stille i stedet. Det er ikke Rådet i det enkelte land som er arrangør, og det er til selvkost for deltakerne – de fleste land betaler i hvert fall en del av kontingenten/reisen for sin NR. Flere og flere land deltar – i år var det 16.

I fjor nedsatte vi tre ad-hoc-komiteer i Aalborg. Den ene hadde DISBANDMENT OF CLUBS som tema. Hvordan skape liv i utrydningstruede klubber. Først ble saken lagt frem av Margareta Wesslau fra Sverige i Aalborg, og hun hadde fortsatt godt grep på temaet til møtet vårt i Stavanger. Vi var flere som meldte oss på til gruppen, deriblant jeg. Vi sendte innspill på e-post og møttes i Melbourne under Convention. Margareta presenterte hva vi var kommet frem til og hadde kalt sin presentasjon *Livgivende strategi for å forhindre nedleggelse*, og vi hadde en konstruktiv samtale om temaet etterpå. Her skal jeg dele litt med dere!

Jeg får begynne med problemstillingen først:

Den enkelte distriktpresidents eller rådspresidents mareritt kan være den dagen en klubbpresident kommer og sier: Vi legger ned klubben vår til våren! Av og til har dette vært helt uten forvarsel, sjokket blir lammende og ingenting positivt tilflyter klubben.

Med andre ord vi mangler strategi på hvordan vi kan hjelpe klubben til å leve videre. Noen personlige erfaringer først: Min første IW-klubb, Grorud, ble lagt ned for 20 år siden. Flere av våre medlemmer var borte store deler av året, men det var ikke selve problemet. Det var heller at noen medlemmer hadde begynt å snakke sammen, og vi som gjerne ville bevare klubben var ikke sterke nok. Et helt år var vi omgitt av misnøye i en ellers trivelig klubb, alt vi snakket om, virket negativt og besøket av distriktpresidenten for å få oss til å fortsette, husker jeg ingenting av i dag – så det har tydeligvis ikke gjort inntrykk. Etter det jeg husker i dag, manglet vi heller ikke kandidater til styrevervene – vi ble bare borte.

Dette ønsker jeg ikke for noen av våre klubber i IWNorge og i hvert fall ikke i vårt distrikt! Vi trenger alle! Jeg var heldig og fant meg en ny klubb – Lørenskog. Det var 8 medlemmer der da, så var det en klubb som kanskje hadde grunn til å legge ned, var det vel den! Men jenter som vil noe, får som regel det til! 20 år etter har vi vokst til mer enn det doble. Det er flere klubber i D31 som deler lignende erfaringer!

Før jeg kommer med listen over mulige tiltak, vil jeg bare nevne en del av kommentarene under samtalen

- Klubber legges ned fordi de ikke vil forandre seg
- De vil ikke ha nye medlemmer ut fra Proposal 17
- Noen medlemmer er for sterke og dikterer de andre
- Personen eller personer som skaper problemer i klubben, må tilsnakkes
- Noen distriktpresidenter vedkjenner seg ikke problemet
- Vi trenger ikke ha en foredragsholder på hvert møte
- Noen medlemmer nekter å ta verv
- Noen klubber vil være vennskapsklubber uten lover og regler
- Vi trenger noen som sier – Hva kan vi gjøre for dere?
- Problemet kan være at vi ikke tør å ta diskusjonen om nedleggelse generelt i et åpent forum
- Noen klubber har for mange i styret

Dette er et slikt åpent forum, så kanskje jeg har sluppet katten ut av sekken?

Hva må til for å gi ny livsgnist til klubber – ja, distrikter - også som sliter. Vi vokser med ansvar og utfordringer, og jeg vil fortsatt minne om at det ikke er noe stort eller lite politisk parti vi leder! Det har jeg sagt flere ganger tidligere.

Her kommer formålet med komiteen arbeid:

Formålet er å gi både klubber som vurderer nedleggelse og styremedlemmer i distriktene som skal støtte klubber i nød, en strategiverktøykasse slik at klubbene kan leve videre.

Strategien som vi tar i bruk må bli brukt med innlevelse og fantasi, med respekt for klubbens integritet, at våre kjerneverdier tatt i bruk når vi ber om og får hjelp fra distriktsstyret, fra vennskapsklubber og naboklubber i de forskjellige fasene klubben må gjennom.

Klubbens problem:

- Problemer med å få valgt et klubbstyre
- Nåværende styre tror ikke det er nødvendig å be om hjelp og vet heller ikke hva de behøver av hjelp
- Nåværende styre har heller ikke en utvalgt egen i distriktsstyret de kan be om hjelp
- Klubben har kommet for langt i nedleggingsbetraktningene når nyheten kommer ut eller at tanken om nedleggelse har slått rot og blitt akseptert av medlemmene

Distriktets og Rådets problem:

- De har hverken strategi, verktøy eller godt innarbeidede ideer/rutiner å foreslå
- Distriktsstyret ser ikke de første signalene fra klubben om nedleggelse og reagerer derfor for sent

Ad-hoc-komiteens forslag til å løse eller minske problemene ved å ta i bruk følgende metoder:

- Gjøre klubbstyrene mindre, dele eller slå sammen funksjoner, ta også med ganske nye medlemmer, gjøre styrejobbene lettere og mer attraktive med færre MÅ og MÅ-IKKER og å være mer tilpasset en moderne livsstil
- Avskaffe rules of exemption, fritagelsesregler, og motta med glede medlemmer som ønsker å gjøre mer og over lengre tidsrom – en miks av gammelt og nytt
- Gjøre en person i distriktsstyret ansvarlig for rekruttering til klubbstyrene
- Past- eller visepresident i distriktet kan være mulige bidragsytere til denne viktige kontakten med klubbene – ikke med standardveiledninger, men å møte dem med tilpasset og individuell hjelp
- Lage en mal med fem godt begrunnede spørsmål som alle i et klubbstyre skal besvare årlig, slik at de første signalene om bekymring kan fanges opp
- Den ansvarlige i distriktet bør danne et nettverk med den ansvarlige i andre distrikter for å utveksle råd, ideer og støtte
- Et åpent og tillitsfullt samarbeid mellom klubber og distrikt må arbeides med, slik at klubbene kan dele sine problemer og virkelig føle at de blir lyttet til og hjulpet av distriktet for å finne den beste løsningen for den enkelte klubb
- Nye ideer for å bekjempe nedleggelse må vurderes seriøst og komiteen vurderer nye typer av IW-klubber som datterklubber/ subsidiary clubs, affiliated clubs/samarbeidsklubber med felles styre, branch offices, som kanskje kan oversettes med filiaalklubb og seniorklubber
- Spørsmål om midlertidig hjelp fra distriktet og Rådet, fra vennskapsklubber og naboklubber må diskuteres
- Hvis klubber legges ned, må vi gjøre det både interessant og attraktivt for dem som fortsatt vil være medlemmer til å være det – som frittstående medlemmer (Members at Large) med med alle rettigheter til deltakelse på alt – for så å kunne begynne i en annen klubb eller i den som er forsøkt beholdt.

Dette var første alvorlige forsøk på å sette nedleggelsesspøkelset på dagsorden. Det gjenstår å jobbe videre med dette til neste år i Nederland, slik alle land i Europa i hvert fall kan ha en felles strategi – også for å få de nye ideene vedtatt.

Så kjære IW-venninner – nå gjenstår det bare noen få spørsmål:

Er det OK at vi bare mister den ene klubben etter den andre – stille og rolig som om de aldri har vært en del av vårt fellesskap, eller skal vi tilby dem som sliter en aldri så liten gavepakke?

Å miste en naboklubb eller en annen i distriktet gir sorgreaksjoner. Å være tilstede på distriktsmøter og intercity-møter gir inspirasjon til arbeidet i egen klubb – vi kommer hit for å treffe de andre i distriktet ikke bare egne klubbvenninner. I forrige IW-år kunne jeg ikke delta hverken på Høstmøtet eller årsmøtet – så utrolig trist, for vennskapet i IW følger ikke bare klubbgrensene. Med andre ord: Vennskap forplikter!

Hva med distrikter som kanskje må legges ned, er vi villige til å ta klubber fra andre distrikter til oss, adoptere dem?

Og for dere som sliter, er dere i stand til å motta gaven, eller er stoltheten så stor at den blir avvist?

Godt samarbeid og fortsatt godt Inner Wheel-år!

Takk for oppmerksomheten!